

רעפ 8748-04-25 - ביסאן אבו טארוס נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8748-04-25

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
המבקש:	ביסאן אבו טארוס
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו) בע"ח 67481-03-25 מיום 303025; תשובת לבקשה
בשם המבקש:	עו"ד ראפת אסדי
בשם המשיבה:	עו"ד עילית מידן

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו) בע"ח 67481-03-25 מיום 30.03.2025. בגדרו, התקבל ערעור המשיבה על החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בחיפה (כבוד השופט הבכיר י' בכר) בא"ש 8970-03-25 מיום 25.03.2025.

תמצית השתלשלות העניינים

1. מן החומר שלפניי עולה כי ביום 19.03.2025 שוטר תפס את המבקש נוהג ברכב פרטי, מבלי שרישיונו לנהיגה ברכב מנועי הוסדר כדין על-ידי משרד הרישוי.
2. בהתאם לכך, הומצאה למבקש "הזמנה לדין וכתב אישום/תעבורה", בגין הפרה של הוראות פקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), שעניינן נהיגה ברכב פרטי ללא רישיון נהיגה תקף לסוג הרכב, ונקבע מועד התייצבותו למשפט. כמו כן, וזה העיקר בענייננו, הוטל עליו איסור מינהלי משימוש ברכבו למשך 30 ימים, שכלל השבתה של הרכב, לפי סעיף 57א(א)(2) לפקודה.

3. ביום 20.03.2025 המבקש פנה לבית המשפט השלום לתעבורה בחיפה בהתאם לסעיף 57 לפקודה, ועתר לביטול הודעת איסור השימוש והחזרת רכבו. בדיון שהתקיים ביום 25.03.2025, טען המבקש כי לא בוצעה על-ידו עבירה כלל, משום שהוא עבר מבחן רישוי כדן, ורק בשל שגגה של משרד הרישוי הונפק לו רישיון נהיגה לאופנוע בלבד, ולא לרכב מנועי. עוד נטען, כי יום למחרת האירוע פנה למשרד הרישוי והונפק לו רישיון עדכני. מנגד, טענה המשיבה כי טענות מסוג זה עניינן בהליך העיקרי, ואילו בקשה לביטול האיסור המינהלי צריכה להיבחן באספקלריה של המשפט המינהלי והוראות הפקודה; דהיינו האם ההחלטה שקיבל השוטר, בזמן אמת, עומדת באמות המידה של המשפט המינהלי, אם לאו. זאת, תוך שהודגש, כי באותה העת, אין חולק כי לא היה למבקש רישיון נהיגה על רכב מנועי בהתאם למערכת המשטרית המחוברת לנתוני משרד הרישוי. כן הסתמכה המשיבה על שהוער ברע"פ 3181/21 מוחמד נ' מדינת ישראל (11.05.2021), בהקשר דומה.

לאחר שמיעת טיעוני הצדדים, התקבלה בקשת המבקש במובן זה שהאיסור המינהלי קוצר ונקבע כי זה יסתיים ביום המחרת, קרי ביום 26.03.2025. בעיקרו של דבר צוין כי "יש להצטער [על כך] שהמבקש לא התייצב לדיון, לא הגיש תצהיר, לא תמך את בקשתו בתצהיר או במסמך של מורה הנהיגה או מוסד הרישוי שיאשר את טענתו זו, אם כי ניתן להסיק שביום ביצוע העבירה הנטען, ביום 19.3.25, אכן הנאשם היה אחרי שעבר מבחן רישוי לרכב מנועי, שכן הוא לא יכול היה בין מועד ביצוע העבירה למועד קבלת הרישיון הזמני לעבור מבחן רישוי, ואין לשלול כי אכן מדובר בטעות טכנית".

4. ביום 26.03.2025, הגישה המשיבה ערעור לפני בית המשפט המחוזי בחיפה על החלטה זו ולצידו בקשה לעיכוב ביצוע. בקיצור נמרץ יוסבר, כי טענתה המרכזית של המשיבה נסובה על היעדר תשתית עובדתית מצד המבקש, כפי שאף העיר בית משפט השלום, באופן שחייב את דחיית הבקשה; וכי אף לגופו של עניין לא נפל כל פגם בהחלטת השוטר בזמן אמת. בו ביום, נעתר בית משפט קמא לבקשה לעיכוב ביצוע, כך שהרכב לא הוחזר למבקש; וקבע את הערעור לשמיעה בפניו ביום המחרת.

5. ביום 30.03.2025, בית המשפט המחוזי נעתר לערעור וקבע כי האיסור המנהלי ייוותר על כנו; וזאת, מטעמי הערעור - קרי, היעדר תשתית עובדתית מצד המבקש והיעדר פגם מינהלי בהחלטת השוטר. יודגש, כי לשיטת המבקש, בית המשפט נעתר לערעור חרף בקשתו להבהרה מצד המשיבה ביחס לרישום במערכת המשטרית בזמן אמת, שלא קיבלה התייחסות. לפיכך, המבקש עתר לקיום דיון נוסף בתיק לאחר מתן פסק הדין. ברם, בית המשפט המחוזי לא מצא לשנות את קביעתו והעיר, בהתייחס להודעות שהגיש המבקש, כי האחרון רשאי לבקש לערער על פסק דינו בפני ערכאת הערעור המתאימה בהתאם לדיון.

6. מכאן, הבקשה לרשות ערעור שהוגשה ביום 03.04.2025. במסגרתה, עתר המבקש כי בית משפט זה יורה "על קבלת הערר [כך במקור - ח' כ'] ועל השבת הרכב לידיו". בנימוקיו, חזר המבקש על טענותיו, כפי שנטענו בפני בית משפט קמא - תוך שהודגש כי המבקש לא ביצע כל עבירה, שכן כאשר נהג ברכב הוא היה מורשה מבחינה מהותית לנהוג בו, וכי האירוע כולו יסודו בשגגה של משרד הרישוי. כן נטען, כי נגרם למבקש עוול העולה כדי עיוות דין, משבית המשפט המחוזי התעלם מהודעות ההגנה

וסטה מהחלטתו בדבר הצורך בתשתית עובדתית מצד המשטרה.

7. בהתאם להחלטת השופט נ' סולברג מיום 07.04.2025, ההליך הועבר לעיון הרשמת (השופטת) מ' יחב, לשם הכרעה בשאלה המקדמית האם ניתן להגיש בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי, שניתן בהתאם למסגרת הדיונית מושא עניינו. שאלה זו נענתה בחיוב, בניגוד לעמדת המשיבה, בהחלטת הרשמת מיום 16.04.2025; ונקבע כי ההליך ימשיך להתברר כרע"פ. בהמשך לכך, הגיש המבקש בקשה למתן החלטה סופית בבקשת רשות הערעור.

8. בהתאם להחלטותיי, הוגשה ביום 22.04.2025 תשובת המשיבה. במסגרתה הוטעם, כי בקשת רשות הערעור, שביסודה הבקשה כי הרכב יוחזר למבקש, התייתרה משעה שהרכב הוחזר למבקש ביום 20.04.2025, בחלוף האיסור המינהלי. בבחינת למעלה מן הצורך הוטעם, כי ממילא פסיקות הערכאות דלמטה נטועות בעניינו הפרטני של המבקש; ומשכך הבקשה לא מעלה שאלה משפטית המצדיקה דיון ב'גלגול שלישי'.

9. למחרת, הגיש המבקש 'הודעה מטעם ההגנה' בגדרה התבקש בית המשפט "להעביר ביקורת על פסק דינו של בית המשפט הנכבד קמא [...] לבחון ולעין בכל הבקשות שהוגשו עד כה [...] ולהחליט אם בית המשפט הנכבד טעה אם לאו [...]".

דיון והכרעה

10. הדין עם המשיבה - משעה שהסעד בבסיס הבקשה לרשות ערעור ניתן למבקש, הבקשה התייתרה ודיון בה הוא תיאורטי גרידא, ומשכך דינה להידחות (ראו והשוו להחלטתי ברע"פ 8349/22 **JERUSALEM INTERNATIONAL YMCA** נ' היחידה הארצית לאכיפת דיני התכנון והבנייה (27.12.2022)); ואסביר. משתמו ימי האיסור המינהלי והרכב הוחזר למבקש, נשמט הטעם המהותי מההליך דנן ומן הצורך לברר, במסגרת דיונית זו, את דבר חוקיות ההחלטה שקיבל השופט והערכאות דלמטה (וזאת, בהנחה שהייתה ניתנת רשות לערער). בהתאם, ניטל הטעם האופרטיבי מבירור טענותיו של המבקש ביחס לחוקיותו של האיסור; ואלה הפכו תיאורטיות. בדין טענה המשיבה כי הלכה היא עמנו, הלכה שהיא בבחינת מושכלות ראשונים, כי ערכאות השיפוט לא דנות בשאלות אקדמיות ותיאורטיות; אלא בעניינים בעלי משמעות אופרטיבית לאותו הליך (רע"פ 4048/06 קרבסי נ' מדינת ישראל (18.10.2007)); והשוו: בג"ץ 4122/22 פלונית נ' ראש האגף לחקירות ולמודיעין, פסקה 20 (07.08.2022). ככל שהמבקש סבור כי יש בידו עילות אחרות שבדין בנדון, יעשה כחוכמתו בהליכים המתאימים לכך. איני נוקט עמדה בהקשר זה כלל.

11. סוף דבר: אין עוד טעם בבירור הבקשה שלפניי במתכונתה, והיא נדחית בזאת.

ניתנה היום, ז' אייר תשפ"ה (05 מאי 2025).

חאלד כבוב
שופט